

være fiffre paa, at de kunde undlade Stemp-
ling uden at udsætte sig for nogen Risiko,
men det er det, de ikke kunne ved Berler og
Gjældsbreve. Saasnart de 6 Uger ere over-
fiddede, indenfor hvilke man kan berigtige
Stempet uden videre Ansvar, ifalde de Stem-
pelmulften, og der er ingen Veilighed for dem
til at unddrage sig derfra ved senere at for-
anstalte en Kassation af Gjældsbrevet. Jeg
skal indrømme, at, hvad jeg har bemærket, ikke
i sit fulde Omfang finder Anvendelse paa
Berler, forsaavidt de kunne bevirkes kaserede
af Paagjældende selv, men der er Stempet
ogsaa moderat; Argumentationen hentes fra
de simple Gjældsbreve, og det er vist, at Paa-
gjældende, naar han har oversiddet Tiden,
inden hvilken Stemping skal finde Sted, ikke
kan unddrage sig Ansvar ved selv at paa-
klæbe Dokumentet Stempelmærke, hvilken Be-
stemmelse er yderligere betrygget ved, at
Gjældsbrevene skulle være forsynede med Dato,
saaledes at man paa den Maade har Mulig-
hed for at kontrollere, at Stempningen sker til
rette Tid. Det ses imidlertid let, at Eagen
forholder sig anderledes med den Klasse af
Pengeeffekter, hvorom her er Tale, da Forud-
sætningen er, at man, dersom dette skulde være
nødvendigt, maa henvende sig om Betaling
paa et fremmed Sted, hvor vore Autoriteter
ere ude af Stand til at hjælpe Vedkommende
til Betaling, og det er altsaa Dokumenter,
med Hensyn til hvilke det stiller sig som en
fjern Eventualitet, at de nogensinde skulde
komme for danske Autoriteters Dine. Jeg be-
høver ikke nærmere at begrunde — thi det har den
ærede Ordfører selv udtalt — at det, dersom
Udvillingen kunde befrygtes at føre i det
Spør, at man ikke betalte Skatten, ikke vilde
være værd at stemme for denne Lov, thi det
vilde være demoraliserende og afgjørende tale
imod Loven, som den foreligger; men den
ærede Ordfører og Udvalget have ment, at man
ikke behøvede at befrygte dette. Saaledes som
Loven vilde blive i sin forandrede Skikkelse
væsentlig gennem de Forslag, som ere frem-
komne fra Udvalgets Flertal, er der ingen
Grund til at befrygte, at Loven vil blive om-
gaaet, eller „man tør“, som Betænkningen
udtrykker sig, „antage, at en modvillig

Overtredelse af Loven vil være gjort saa van-
ffelig og forbunden med saa megen Risiko,
at man vel tør berolige sig i den Henseende.“
For at betrygge Loven har man ikke alene
villet holde sig til Parterne, men man har
ogsaa villet holde sig til Mellemændene; de
skulle være ansvarlige for Lovens Overtredelse,
men jeg tror rigtignok ikke, det vil være let
at ramme disse Mellemænd, Mæglerne og
Bankiererne. Jeg kan heller ikke give Udval-
gets ærede Flertal fuldkommen Ret, forsaavidt
det siger, at naar man indskrænker Ansvar
for Mellemmanden til de Tilfælde, hvori Pa-
pirene passere gennem hans Hænder, vil der
ingen Betænkelighed være ved at udvide An-
svaret til alle Mellemænd, ffjøndt dette ganske
vist paa en Maade kan være rigtigt, fordi jeg
tror, det aldrig kan lykkes at drage disse
Mellemænd frem. Naar man finder en Ob-
ligation i et Dødsbo — og i saadanne vil
det væsentlig være, at man vil finde disse
Effekter — vil Obligationen ikke indeholde
nogensomhelst Oplysning om, gennem hvilken
Mægler den er solgt til den Afdøde, og det
vil, saavidt jeg ffjønner, ikke let være muligt
at drage den paagjældende Person frem, som
saaledes har gjort sig ffhyldig i Lovovertredelse.
Dertil kommer, at den hele Betyggelse, der
er tilffiget for Lovens Overholdelse, efter min
Mening gjøres illusorisk ved Bestemmelsen i
Slutningen af § 6, hvor der staar: „Kassa-
tionen kan foretages, enten af Eieren af Do-
kumentet eller af Den, til hvem det overdra-
ges, eller af den Mægler, ved hvem det om-
sættes.“ Der opstaar det Spørgsmaal,
hvad der forstaas ved „den Mægler, ved hvem
det omsættes“, eller med andre Ord, hvem der
skal have Bevisbyrden for, at det er den rette
Mægler, der paaklæber Stempelmærket. Der-
som man vil sige, at Dokumentet først er
gyldig kaseret, naar det godtgjøres, at det er
den Mægler, som virkelig har solgt Dokumen-
tet, der paaklæber Stempelmærket, vil denne Be-
stemmelse, saavidt jeg ffjønner, være ganske ørtesløs,
thi det vil være overmaade vanskeligt at føre dette
Bevis. Dersom man derimod vil sige, at den Mæg-
ler, som paaklæber Stempelmærket, maa for-
modes at være den, gennem hvem Dokumen-
tet er solgt, vil det være overmaade let at faae